

Krumvířský zpravodaj

2/2010

v tomto čísle:

- Volební výsledky
- Jarní střípky ze školy
- ZUŠ v Kloboukách slaví 15 let
- Z činnosti spolků
- Na cestách po Sýrii
- Sjezd rodáků a přátel Krumvíře
- Osvobození Krumvíře
- Kam v létě?

Projev pana starosty na Sjezdu rodáků a přátel Krumvíře

Dobrý den vážení rodáci, přátelé a vzácní hosté.

Dovolte mi, abych Vás ještě jednou přivítal na dnešním slavnostním sjezdu rodáků a přátel obce Krumvíř a to jménem svým, jménem celého obecního zastupitelstva a v neposlední řadě i jménem organizátorů dnešního setkání – členů Spolku pro muzeum, založeném v Krumvíři v roce 2009. Tito všichni spolu

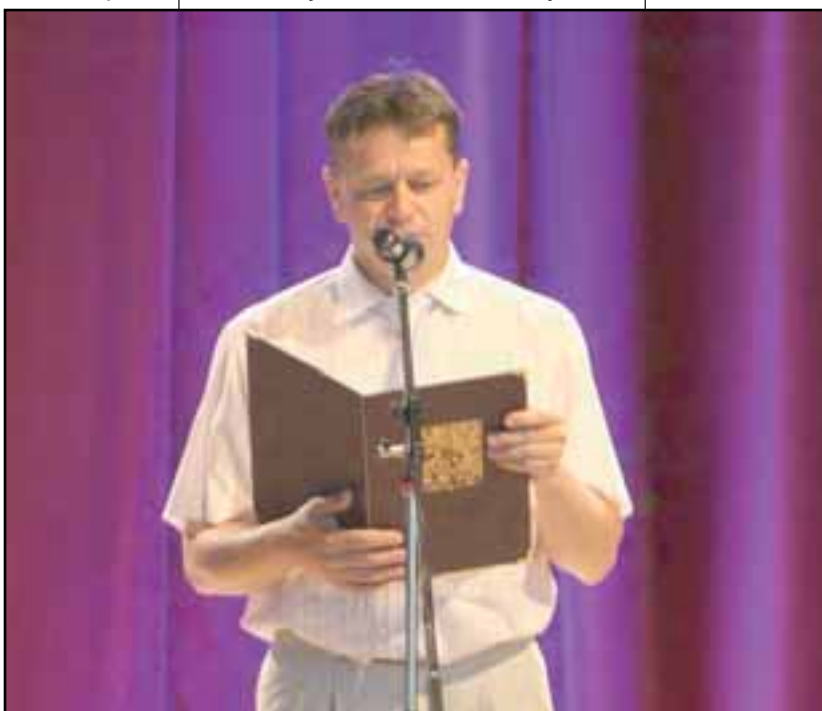
s mnoha dobrovolníky připravili toto setkání, aby nám všem umožnili prožít – doufejme, že – pěkné společné chvíle, zastavit se se svými přáteli, spolužáky a zavzpomínat na všechno, co nás spojuje. A to je beze sporu naše rodná dědina. A i když příprava této akce přinesla jejich organizátorům – a to hlavně kvůli letošnímu počasí (a taky komáři kalamitě) – nespočet bezesných nocí, a proto se i program a plán musel několikrát přizpůsobovat, věřte, že toto všechno

dělali pro Vás – pro nás – rádi a s nadšením. A i kdyby náhodou všechno nevyšlo tak, jak si předsevzali, už nyní jím patří mé poděkování.

Sjezd rodáků se v Krumvíři koná po 37 letech. Tehdejším iniciátorem a hlavním organizátorem byl strýc Martin Foretník, nadšený folklorista a neúnavný zastánce zvyků a tradic, který by se v letošním roce dožil 100 let a jehož kulturní odkaz si připomeneme i v dalším programu. Jeho jméno ostatně není většině z Vás neznámé. Od této doby řada z Vás do Krumvíře zajíždí pravidelně za svými příbuznými, přáteli a pozorně sleduje dění v obci. Někteří se ale určitě vracíte po delší době a tak mi dovolu, abych Vás ve

stručnosti seznámil se současným životem v obci.

K dnešnímu dni má obec Krumvíř obyvatel. Celé generace našich předků budovali a vytvářeli její obraz tak, aby mohla sloužit svým obyvatelům a stala se jim bezpečným zázemím. Rozvíjela se a postupně rostla do dnešní podoby, ale přitom si zachovala místa a hodnoty, které sem neodmyslitel-

ně vždy patřily a patří. A tak i v současnosti můžete v Krumvíři využít služeb mateřské a základní školy, které nám všem daly potřebné základy do života. V roce 2009 jsme díky státní dotaci provedli zateplení obou budov s výměnou oken a to v celkové hodnotě cca Kč. Školu i školu navštěvuje dnes celkem dětí.

Při procházce dědinou nepřehlédnete nejstarší dominantu v obci – kostel sv. Bartoloměje nebo kapličku postavenou v roce 1948 ke stému výročí zrušení roboty. Díky soukromým provozovatelům se v Krumvíři stále vyrábí tradiční hrnčířské výrobky a to jak rezné tak i glazované. Prozatím ještě stále můžete

navštívit místní kino, snad jedno z posledních v okolí. Sportovní vyžití nabízí tenisové kurty s hřištěm pro malou kopanou u národopisného stadionu. Nepodařilo se nám však dosud obnovit provoz místního koupaliště, což zůstává pro nás i nadále jedním z budoucích úkolů.

V obci velmi dobře pracuje místní Sbor dobrovolných hasičů, TJ Sokol, zahrádkářský svaz a nejmlad-

ší ustavené sdružení – Spolek pro muzeum, které nabízí místním občanům své služby a aktivity. Jeho hlavním cílem je však vybudovat zde v Krumvíři místní muzeum a zachovat tak pro další generace odkazy a vzpomínky minulých generací. Právě tento sjezd spojený s vydáním knížky 100 let Bartolomějských hodů v Krumvíři, je jejich prvním větším počinem, který navazuje na předešlé velmi zdařilé výstavy z minulosti naší obce.

O životě a dění v obci, o jednání obecního zastupitelstva apod., si už 14 let můžete číst v Krumvířském zpravodaji, který se snaží informovat spoluobčany o všem zajímavém, co se u nás uskutečňuje.

Na činnosti všech těchto jmenovaných spolků, sdružení a institucí přispívá obec ze svého rozpočtu. Největšími příspěvky v minulých letech byly položky na pořízení nového požárního vozidla a příspěvek na stavbu nových kabin na hřišti. Blíže se s těmito aktivitami můžete seznámit i nyní při příležitosti dnů otevřených dveří.

I když je před námi ještě spousta nevyřízených úkolů, se kterými se potýkáme už delší či krat-

ší dobu, chtěl bych zde na tomto místě poděkovat všem svým předchůdcům za jejich práci a obětavost, kterou ve prospěch své dědiny v minulosti prokazovali.

Dík však nepatří jen čelným představitelům obce.

Krumvíř si váží všech, kteří jakkoliv reprezentují a šíří dobré jméno své rodné dědiny. A opravdu se není za co stydět. Tak jenom např. dnes tady jsou mezi námi – ministr a člen vlády – z Krumvíře, Vlnař roku 2009 – z Krumvíře, státní vlajku dnes střeží několikanásobný mistr České republiky a finalista mistrovství Evropy v karate ve své kategorii – opět Krumvířák. Neprehlédnutelné jsou výkony a zařazení několika mladých fotbalistů ve fotbalových klubech hrajících ve vyšších výkonnostních třídách, naše rodáky můžeme také najít ve vědeckých a např. výtvarných sférách. Jak už to ale z naší tradice vyplývá, největší zastoupení máme v kultuře a to v oblasti hudební, která zahrnuje nejen hudbu lidovou, ale i vážnou

a v současné době také populární – muzikálovou oblast. Tady všude dosáhli a dosahují Krumvířáci výrazných úspěchů a jsem moc rád, že řada z nich přijala naše pozvání a Vy se s nimi můžete dnes v našem programu setkat nebo jste se už včera setkali.

Ale úcta rodné dědiny se neváže jen ke známým jménům a vrcholným postům. Je mnoho těch, kteří ve svém životě vykonali a i dnes stále konají pro dědinu mnoho dobré práce a jejichž jména nikdy nikde nezazní. Jsou to často věci, které my ostatní bereme jako samozřejmost a řídíme se heslem - ...však on to někdo udělá. Na tomto místě bych i Vám všem rád vyjádřil své upřímné poděkování za Vaši práci a službu pro svou rodnou dědinu, kterou konáte bez nároků na honorář či nějaké ocenění. O to víc si toho vážíme.

Ne náhodou mají tato setkání rodáků ještě v názvu – setkání přátel. Vždyť všude se stěhují noví lidé, kteří se postupně sžívají

s místními, aby nakonec vytvořili jednolitý celek. Někdy se to daří lépe, někdy hůře. Za vedení obce Vás však mohu ubezpečit, že si ceníme každého, kdo k nám přijde s dobrým úmyslem rozšířit řady Krumvířáků a stát se jedním z nás. Myslím, že ve velké většině se to naplňuje a mnozí z vás právě v Krumvíři našli svůj druhý domov.

.....

Jak už jsem zmínil na začátku, od posledního sjezdu rodáků uplynulo už 37 let. Nejen od té doby, ale samozřejmě už daleko před tím se vystřídaly celé generace, které dávaly život naší dědině. I oni se v minulosti rádi setkávali, ale dnes už, bohužel, nemohou být mezi námi. Proto bych Vám chtěl připomenout, že jejich památku uctíme na zítřejší slavnostní mši v našem kostele sv. Bartoloměje v 9 hod. ráno.

Vážení přátelé, ještě jednou tedy - VÍTEJTE V KRUMVÍŘI, VÍTEJTE DOMA!

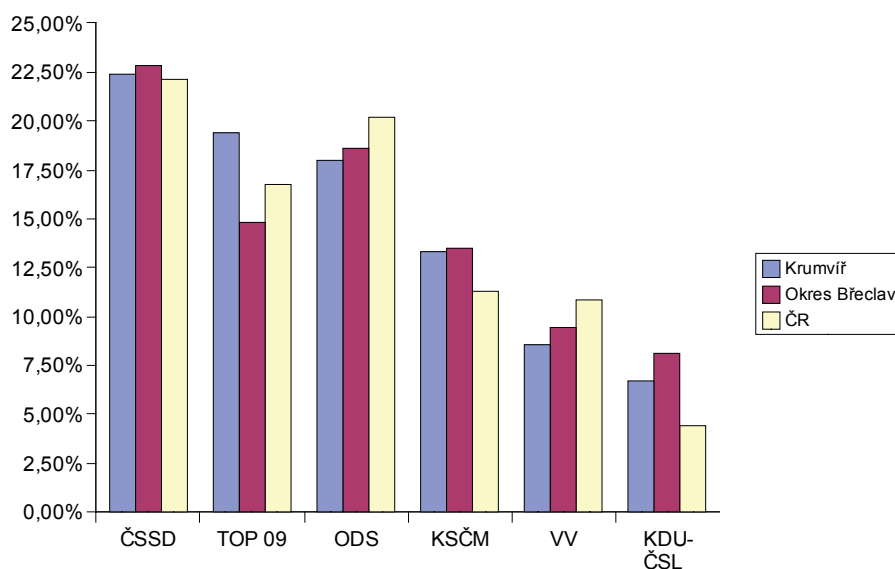
Vynechané údaje nebyly dodány od OÚ.

PRAKTICKÉ INFORMACE

Volby do Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky

Ve dnech 28. a 29. května 2010 se konaly volby do Poslanecké sněmovny. Volební účast v Krumvíři dosáhla 64,16 %, tzn. nepatrně více než byl celorepublikový průměr 62,6 % oprávněných voličů.

Níže uvádíme výsledky voleb v Krumvíři ve srovnání s výsledky v České republice a v okrese Břeclav:

Tento rok nás čekají ještě komunální volby, které proběhnou na podzim 15. a 16. října.

(red)

Mateřská škola

Ve výtvarné soutěži pod názvem „Školka plná dětí“, v kategorii dětí do 6 let, se umístila na 2. místě LILIANA VORÁČOVÁ. Do soutěže bylo zasláno 3000 výtvarných prací z 260 mateřských škol. Její výtvarná práce se jmenovala „Masožravka už olizuje berušce křídýlko“. Blahopřejeme.

V pátek 11. června jsme se vydali na výlet na EKO-FARMU „Jalový dvůr“. Zde jsme pozorovali a krmili zvířátka krmením, které jsme si přivezli z domova. Výlet se nám vydařil, přálo nám počasí, krásně nám svítilo sluníčko. Nechybělo i malé osvěžení v podobě zmrzliny a především se tam dětem líbilo.

Školní Víte, že...

- jsme byli 26. března na exkurzi v knihovně v Břeclavi a v památníku v Mikulčicích?
- jsme v rámci literárního projektu 31. března pekli „Honzíkovy buchty“, představily se nám pohádkové postavy a soutěžili jsme v přednesu básniček?
- jsme na Den Země byli přítomní vysazování jedlých kaštanů panem ministrem Jakubem Šebesťou a také jsme sbírali květ prvosenky jarní a ještě jsme stihli i uklidit rezervaci?
- jsme 30. dubna opět pálili čarodějnice za vydatné pomoci místních hasičů?
- jsme maminkám 9. května ukázali, jak umíme zpívat, tancovat a recitovat?
- jsme v letošním školním roce třikrát vystupovali na OÚ při vítání občanů a jednou při setkání jubilantů?
- jsme soutěžili v poznávání bylin regionu?
- jsme v letošním školním roce navštívili pětkrát divadelní představení?
- jsme byli na celodenním výletě na hradě Veveří a plavili se po

Brněnské přehradě?

- jsme v letošním školním roce sbírali truska-vec, pomerančovou a citrónovou kůru celkem za 5 500 Kč?
- jsme sbírali tříděný papír a karton – nasbírali jsme celkem 7 tun!!!?
- jsme vystupovali na Sjezdu rodáků?

Poděkování

Základní a Mateřská škola Krumvíř děkuje místním hasičům a hasičkám za pomoc při organizaci akce „Pálení čarodějnic“, pořádaný ZŠ a MŠ Krumvíř 30. 4. 2010. Dále děkujeme Jiřině Kolouchové a Haně Mondekové, které nám při akci pomáhaly za rodiče. Také Matěji Ostřížkovi za ozvučení „čarodějnic“ a besídky ke Dni matek.

Základní umělecké školství má v Kloboukách již téměř 70-ti letou tradici, ale teprve od 1. 1. 1995 je ZUŠ v Kloboukách samostatným právním subjektem. Do tohoto data byla ZUŠ, dříve LŠU (lidová škola umění) pobočkou LŠU Hustopeče. Proto v letošním školním roce slaví ZUŠ v Kloboukách 15. výročí svého samostatného působení.

ZUŠ Klobouky u Brna je spádovou školou a poskytuje základy hudebního a tanečního vzdělání dětem z 25 okolních, ale i vzdálenějších obcí. Velkou předností této školy je pestrá nabídka vyučovaných oborů, které je schopna dětem nabídnout a také plně profesionální pedagogický sbor. Velkou motivací pro děti je možnost uplatnění a seberealizace ve školních souborech a to buď v cimbálové muzice anebo v dechovém orchestru ZUŠ. Díky velmi dobré práci všech školních souborů, mezi dětmi neustále vzrůstá zájem o studium smyčcových a žesťových dechových nástrojů.

Daří se nám i na individuální úrovni, o čemž nejlépe vypovídají vynikající výsledky našich žáků a jejich pedagogů na soutěžích. Za posledních pět let výsledky našich žáků na nejrůznějších soutěžích zdaleka překročily rámec našeho okresu, ale i celého jihomoravského kraje. Tím se také potvrzuje, že kvalita a úroveň výuky na ZUŠ v Kloboukách u Brna má vysokou úroveň. Svědčí to hlavně o kvalitní a poctivé práci všech pedagogů, kteří mnohdy obětují hodně svého volného času i o sobotách a nedělích k přípravě svých žáků.

Za posledních pět let naše škola uspořádala anebo se podílela na 165-ti veřejných vystoupeních a koncertech. Kromě toho se žáci a jejich pedagogové zúčastnili 28 národních soutěží ZUŠ, 13-ti klavírních soutěží celonárodních a 15-ti soutěží mezinárodních.

Počet žáků školy se nějak výrazně již několik let nemění. Od roku 2005 má ZUŠ trvale přes 200 žáků, konkrétně v letošním školním roce to je 210 žáků z toho

177 v hudebním oboru a 33 žáků v oboru tanečním. V hudebním oboru má škola již druhým rokem zcela naplněnou kapacitu. Zájem

o studium na ZUŠ v Kloboukách je z řad veřejnosti dosti značný. Kromě poskytování základů hudebního a tanečního vzdělání připravují pedagogové také žáky ke studiu na střední a vysoké školy uměleckého charakteru. Za poslední sledované období to bylo celkem pět žáků z naší školy. V roce 2006 byla přijata na církevní konzervatoř do Kroměříže Kristýna Bezůšková z Terezína na obor zpěv a studentka Alena Knoflíčková z Krumvíře byla přijata na JAMU Brno, obor muzikálové herectví. Obě dvě studentky byly ze třídy pana učitele Mgr. Zdeňka Šmukaře. Jana Zaviačičová z Brumovic, studentka ze třídy paní učitelky Mgr. Armine Stepanyan byla v únoru 2007 přijata ke studiu hry na klavír na Konzervatoř v Brně. Martin Husák z Těšan, student ze třídy paní učitelky Mgr. Ivony Jahodové byl v únoru 2009 přijat ke studiu hry na housle na Konzervatoř v Brně. Jana Otáhalová z Kobylí, studentka ze třídy paní učitelky Armine Stepanyan byla v lednu letošního roku přijata ke studiu hry na klavír na pražskou jazzovou Konzervatoř k profesorce Irině Kondratěnkové.

V tanečním oboru ZUŠ vyučujeme taneční průpravu, současný tanec, lidový tanec, klasickou taneční techniku, taneční praxi a práci v souboru. Pro žáky tanečního oboru bylo nejvýznamnějším počínem v jejich výuce přebudování učebny vaření MěSOŠ na krásný a funkční taneční zrcadlový sál a šatnu v suterénu staré budovy MěSOŠ Klobouky. Výuka začala v tomto tanečním sále probíhat 22. 10. 2006. Do té doby se výuka odehrávala v prostorách kloboucké sokolovny. Učitelka TO paní MgA. Jana Suchá pořádá každoročně se svými kolegyněmi – tanečnicemi z jiných uměleckých škol společné výměnné koncerty pro své žákyně, a tak mají možnost naše tanečnice poznat i jeviště a ostatní prostory jiných uměleckých škol, než na které jsou zvyklé ze školy vlastní. V hodnocení práce tanečního oboru v Kloboukách paní učitelka

Suchá vyzdvihuje fakt, že klasický tanec (balet) je v ZUŠ Klobouky na velmi vysoké umělecké úrovni a ochota žákyň pracovat v tomto žánru a oboru je ojedinělá a na jiných škola stejného typu v podstatě neexistuje. Velkou zásluhu na tom má především bývalá paní učitelka TO paní Darja Weiszová, která tento typ výuky preferovala a v dětech lásku k tanci a baletu pěstovala.

K významným počínům v chodu školy bylo ve školním roce 2005/2006 pořízení nového klavírního křídla zn. PETROF pro žáky hudebního oboru za cca 315 000,- Kč. Na tento nákup jsme získali dotaci z prostředků JMK na pořízení nových hudebních nástrojů pro ZUŠ v Kloboukách. Na tomto místě je třeba za tento počín poděkovat zejména jednomu krajskému zastupiteli, který si nepřál být jmenován, ale i tak mu patří zvláštní poděkování všech zaměstnanců ZUŠ, ale i všech žáků klavírního oddělení. V letošním roce 2009/2010 jsme koupili do školy další klavírní křídlo zn. Zimmermann po GO za 120 000,- Kč. Toto křídlo jsme pořídili za výrazné podpory starostů a zastupitelů okolních obcí, kteří nám přispěli na tento klavír částkou 83 500,- Kč.

Na ZUŠ v Kloboukách se za 15 let vystřídala velká řada pedagogů, s různou délkou působení. Někteří na ZUŠ působili jen opravdu krátce, např. jako zástup při onemocnění některého z pedagogů, někteří rok či dva a jsou i tací, kteří jsou v ZUŠce ještě od doby, kdy kloboucká ZUŠ byla pobočkou LŠU v Husto-

pečích. Na ZUŠ se za 15 let vystřídalo celkem 46 pedagogických zaměstnanců a 3 zaměstnanci nepedagogičtí. Určitě je třeba na tomto místě připomenout významnou práci bývalé dlouholeté ředitelky paní Hany Krajčovičové z Morkůvek, která má velké zásluhy o zbudování opravdu funkční školy. Byla to právě ona, kdo se zasloužil o rozvoj kloboucké základní umělecké školy a právě ona nastavila a vytyčila ten správný směr a vývoj této hudební a taneční instituce v Kloboukách.

Z á k l a d n í umělecká škola provozuje také vlastní internetové stránky jejichž správcem je pan učitel Petr Pospíšil, a které se snaží v maximální možné míře udržovat v aktuálnosti a kde si o nás můžete přečíst vše, co Vás zajímá. Můžete nám také napsat na e-mail, co se Vám líbí anebo nelíbí, ale také nám můžete zaslat Vaše podněty k tomu, co byste od nás očeká-

vali a my tak sami nečiníme. Nechali jsme si v loňském roce zhotovit své vlastní logo, kterým bychom se chtěli veřejnosti prezentovat a připomínat na pozvánkách, plakátech, programech, nástěnkách a také v médiích.

Je překvapivé, že i přes 15-ti leté působení ZUŠ v Kloboukách a domníváme se že úspěšné působení, je v povědomí části veřejnosti škola pořád vedena spíše jako LŠU (Lidová škola umění - Liduška). Snad se to jednou změní.

15 let jsou opravdu hezké narozeniny. A tak my si tedy přejeme do dalších let ještě více úspěchů než doposud. Svým klientům (žákům) chceme nabízet pouze kvalitní umělecké vzdělávání na nejvyšší možné úrovni a v očích veřejnosti být opravdovým a důvěryhodným nositelem kultury a umělecké vzdělanosti na kloboucku a také chceme být dobrým partnerem všech okolních obcí při zajišťování jejich kulturně společenských aktivit.

Jindřich Demela
ředitel ZUŠ

Hasiči: Povodně 2010 z našeho pohledu

V úterý 18. května kolem 6:30 jsme na základě vyhlášení od krajského operačního střediska vyjeli na centrální shromaždiště do Hodonína. Tušili jsme, že se jedná o rozsáhlejší akci, protože povodně byly všude kolem nás a velmi nestandardní bylo zvolené místo shromaždiště – tj. centrální požární stanice Hodonín. Takový postup je využíván jen při mimořádných stavech. Po příjezdu jsme dostali pokyny k dnešní akci. Budeme zpevňovat ochrannou přelivnou hráz řeky Moravy za Hodonínem směrem na Mikulčice. Zpevňování bylo započato předchozího dne v noci a prováděli je jednotky z okresu Hodonín. Na úsek hráze, který byl ohrožen, položili geotextílii a začali s pokládáním pytlů s pískem k jejímu zatížení. My a dalších celkem asi 120 hasičů z břeclavského okresu jsme je vystřídali a navázali na jejich noční práci. Pytle s pískem jsme pěšky nosili a pokládali na korunu hráze dlouhé 600 m. Ochranná přelivná hráz tak byla zpevněna, voda, která jí má přetékat bez problémů přetekla po položené folii, a nedošlo k provalení hráze. Tím byla uchrá-

něna především obec Mikulčice a slavné mikulčické hradiště, významné slovanské sídlo z doby Velkomoravské.

Ondřej
Němeček
velitel JSDH
Krumvíř

foto: Vašíček Pavel

foto: archiv HZS

Spolek PRO MUZEUM

V letošním roce pro Vás připravuje:

- návštěvu výstavy v Hustopečích (Kultura Hanáckého Slovácka)
- Pochod proti rakovině (ranný podzim před hlavním nápořem vinobraní)
- akce v ADVENTU (divadlo MALÉHRÝ, jarmark)
- výstavu dřevěných hraček - bližší informace v příštím čísle Zpravodaje
- výstavu na Bartolomějské hody

a v příštím roce :

- Zájezd na Slovácký ples do Prahy (únor 2011)

Knihu „100 let Bartolomějských hodů v Krumvíři“ si můžete zakoupit v pracovní době na OÚ nebo u Majky Šebestové.

V soutěži zahrádek vyhráli na:

1. místě Martina Němečková na Bohumělské

2. místo Schmiedovi a Škrabkovi

3. místo Zvoničovi na kovárně

Všem, kteří se pravidelně a již dlouhodobě starají o své předzahrádky patří obrovské poděkování. Přispívají tak nejenom k estetické stránce svého domu, ale i k úpravě celé vesnice. Potěšilo nás, že spouště lidí stála námaha za to, aby vymysleli alespoň nějaký „sváteční detail“. Pro inspiraci přinášíme alespoň několik fotografií.

Myslivecké sdružení Hubert Krumvíř o.s.

V tomto krátkém příspěvku vás chceme informovat o snaze pomoci vinohradníkům. Protože jsou nám známy škody způsobené okusem mladých výhonků ve viničích srnčí zvěří, přemýšleli jsme, jak tomu zabránit. Letos jsme poprvé aplikovali v místech, kde jsou vykazovány největší škody, sluchová, vizuální i čichová zradidla. Tato se rozvěsila v délce 5 km kolem některých vinic.

Nicméně dlouhou dobu po instalování zradidel přšelo, a proto pachy neměly 100 % účinnost. Počasí si však nevybírá.

Když porovnáme škody v roce 2009 a v roce letošním, můžeme říci, že jsme je v dostatečné míře omezili. Bude třeba prodiskutovat, jestli v této ochraně rašících vinic v budoucích letech pokračovat.

TJ Sokol Krumvíř, jaro 2010:

A2B - III. třída, sk. B

TABULKA

Rk.	Tým	Záp	+	0	-	Skóre	Body	(Prav)
1.	Krumvíř	25	21	4	0	79: 13	67	(28)
2.	Křepice	24	18	4	2	75: 32	58	(22)
3.	Kobylí	25	14	5	6	40: 30	47	(11)
4.	V. Pavlovice B	24	12	5	7	65: 35	41	(5)
5.	V.Němčice	25	12	5	8	61: 43	41	(2)
6.	Sok. Ivaň	25	13	2	10	60: 53	41	(5)
7.	Uherčice	25	10	4	11	42: 44	34	(-2)
8.	Pouzdrany	25	9	5	11	41: 60	32	(-7)
9.	Brumovice	25	6	8	11	36: 57	26	(-13)
10.	Boleradice	25	6	5	14	32: 53	23	(-13)
11.	Vrbice	25	5	7	13	39: 49	22	(-17)
12.	Vranovice	25	6	4	15	35: 64	22	(-17)
13.	Šitbořice	25	5	5	15	33: 63	20	(-19)
14.	V. Dvůr	25	4	3	18	25: 67	15	(-18)

E2B - Zákl. žák. sout., sk. B

TABULKA

Rk.	Tým	Záp	+	0	-	Skóre	Body	(Prav)
1.	Bolerad./Bojan.	14	14	0	0	127: 3	42	(21)
2.	Zaječí	14	10	2	2	104: 26	32	(11)
3.	Vrbice	14	8	1	5	61: 27	25	(4)
4.	Brumovice	14	6	1	7	38: 66	19	(-2)
5.	Klobouky	14	5	2	7	33: 47	17	(-4)
6.	Strachotín	14	5	1	8	33: 89	16	(-5)
7.	Nosislav	14	4	0	10	30: 44	12	(-9)
8.	Krumvůř	14	0	1	13	4:128	1	(-20)

G4D - OP základen, sk. D

TABULKA

Rk.	Tým	Záp	+	0	-	Skóre	Body	(Prav)
1.	V.Němčice	16	14	2	0	121: 11	44	(20)
2.	Vranovice	16	12	2	2	65: 18	38	(14)
3.	Hustopeče	16	10	0	6	62: 44	30	(6)
4.	Nikolčice	16	8	1	7	41: 31	25	(1)
5.	V. Pavlovice	15	7	2	6	42: 38	23	(-1)
6.	Nosislav	16	5	2	9	33: 74	17	(-7)
7.	H. Bojanovice/Boleradice	15	5	2	8	28: 48	17	(-4)
8.	Krumvůř	16	3	2	11	31: 73	11	(-13)
9.	Křepice	16	0	1	15	14:100	1	(-23)

Předposlední červnový víkend nám skončily mistrovské zápasy našich hráčů v soutěži mužů, soutěže naší přípravy a žáků skončily už 6. června.

Přípravce se po celkem vydařeném podzimu podařilo na jaře získat 4 body za výhru v Křepicích 2:1 a remízu v Nosislavi. V pořadí druhé sezony jsme skončili na předposlední 8. pozici s celkovým ziskem 11 bodů.

Nejlepší střelec: Tomáš Němeček – 18 branek

Žáci jsou ve své kategorii nováčky a vypili si krutou nováčkovskou daň až do dna. Družstvo skončilo na posledním 8. místě se ziskem jednoho bodu.

Nejlepší střelec: Giani Garuffi – 3 branky

Muži jsou po předposledním 25. kole na postupové první pozici a už nemůžou být předstiženi – stali se tedy vítězi 3. třídy a příští rok postupují do okresního přeboru. Takže do třetice to konečně vyšlo, GRATULUJEME!!!

Nejlepší střelec: Petr Zvonič – 21 branek

Zapsal Jaroslav Hrabec

Tam, kde mají všechno

„U nás mít všechno“, byla jedna z prvních vět, které pronesl náš syrský hostitel jednoho březnového rána cestou z Damašského letiště. Tenkrát jsem si říkala, že jde o vychloubání pravého patriota, avšak po čtrnácti dnech strávených v této úžasné zemi jsem mu musela dát za pravdu. Cestou po Sýrii jsme projeli prašné pouště i úrodné nížiny, navštívili jsme zalesněné hory i kamenitá mořská pobřeží. Viděli jsme plechové chatrče kočovných Beduínů i přepychová sídla bohatých Syřanů. Navštívili jsme místa, kde se psali počátky křesťanství, a přitom poslouchali všudypřítomné svolávání na muslimské modlitby. Smlouvali jsme s obchodníky na tradičních trzích a pak šli nakupovat do světově známých značkových obchodů. Potkali jsme syrské ženy černě zahalené od hlavy až k patě, proti kterým šli moderně oblečené dívky rozeznatelné od Evropanek snad jen silnou vrstvou až příliš světlého make-upu. A v neposlední řadě jsme měli možnost vidět některé z kulturních a historických památek, což však byl pouhý zlomek toho, co může Sýrie ze svého bohatství nabídnout.

Sýrie bývá nazývána křižovatkou dějin. V této zemi mnoho tisíc let před naším letopočtem lidé odhalovali tajemství metalurgie, zemědělské výroby, vymysleli první abecedu, obchodní jazyk, koncepci

výstavby měst, pravidla pro diplomatickou a kulturní výměnu, položili základy náboženství a filozofie. Historie Sýrie je velmi spletitá, a proto jsou její pozůstatky velmi různorodé. Můžeme se zde setkat s pozůstatky staré Mezopotámie. Široké ulice lemované sloupovím, amfiteátry a chrámy nám připomenou římskou nadvládu. Počátky křesťanství se promítají do rozvalin byzantských kostelíků. Rozlehlé křižácké pevnosti dokladují dobu, kdy bylo syrské území vystaveno křižáckým tažením. A všudypřítomné mešity s vysokými minarety nedají zapomenout, že Sýrie je zemí islámu.

Hlavním turistickým lákadlem, které jsme na své cestě po Sýrii navštívili, je oáza Palmyra, arabsky nazývaná Tadmor, která leží v srdci syrské pouště. Byl to významný dopravní bod na cestách obchodních karavan. Dnes se zde můžeme procházet zbytky velkolepého města z doby římské nadvlády. Jsou zde pozůstatky antických chrámů, dlouhá ulice lemovaná sloupy, divadlo, lázně apod. Zajímavostí je údolí hrobů, vysoké pohřební věže nacházející se nedaleko ruin města. Dalším nezapomenutelným zážitkem byla návštěva Bosry, města ležícího v jižní Sýrii u hranic s Jordánskem. Hlavní pozoruhodností je zde římský amfiteátr pro 15 tisíc diváků postavený z černých bazaltových kamenů, za dob vlády arabských dynastií

postupně opevňovaný, až vznikla mohutná citadela. Je považovaný za jeden z nejkrásnějších a nejzachovalejších na světě. Jedinečným místem na našem putování po Sýrii byla vesnička Malula, křesťanská obec ležící v romantické skalnaté a pouštní krajině pohoří Antilibanonu. Proslulá je tím, že se zde jako živý jazyk udržela aramejščina. Jazyk, jímž hovořil Ježíš a který dnes můžeme slyšet jen na několika místech na světě.

Výchozím bodem pro nás však byl Damašek, hlavní město Sýrie, které jako každé jiné velkoměsto nabízí mnoho turistických zajímavostí. Nejznámější je slavná umajjovská mešita al-Umawi (Velká mešita). Na této mešitě je patrné splynutí syrského islámu a křesťanství, jednak přítomností hrobky Jana Křtitele v modlitebně, ale i skutečností, že jeden z minaretů je zasvěcen Ježíšovi. Překrásné je nádvoří mešity s klenotnicí, jehož mramorová podlaha je vyleštěná tisíci párů bosých nohou. V sousedství umajjovské mešity začíná Súq al-Hamídíja, soustava zastřešených uliček s obchůdky, které nabízí snad vše od sladkostí, koření, oblečení, šperků až po vodovodní trubky. Syřané stejně jako všichni Arabové milují smlouvání o ceně a dlouhé nákupy. V paměti mně utkvěl nákup našeho průvodce, který si při návštěvě trhů vzpomněl, že

Amfiteátr Bosra

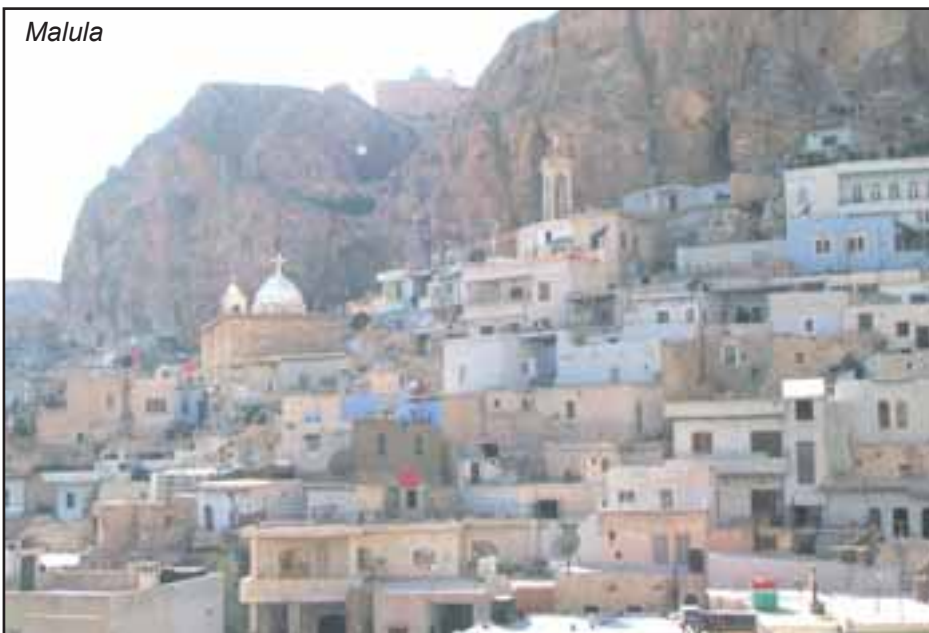
potřebuje koupit nějaké šroubečky. Po půl hodině strávené v železářství nad šálkem silného a sladkého čaje jsme odcházeli „spokojeni“ se třemi šroubky v kapse. Pro našince ztracený čas, pro Syřana dobrý obchod.

Ostatně nakupování v Sýrii byla i pro nás velmi příjemná záležitost, neboť ceny byly podstatně nižší (dá se říct poloviční) než u nás. Výhodný byl nákup značkového oblečení, které se zde vyrábí a exportuje do celého světa. Poměrně nízké bylo i vstupné do památek. Překvapilo mě, že u většiny pokladen jsem uviděla nálepkou signalizující, že akceptují studentskou kartu ISIC a já tak měla někdy vstupné i za 5 Kč. Také cestování syrskými dopravními prostředky bylo poměrně laciné a velmi rozmanité. Od luxusních autobusů dálkových linek s obsluhou, občerstvením a osvěžením v podobě rozprašovaných toaletních vod, po příměstské hop-hop (malé dodávky pro cca 10 osob), které prý měly jakýsi jízdní řád a systém, pro nás však zcela nepochopitelný. Zajímavé bylo placení v těchto „prostředcích MHD“. Pasažéři zezadu autokaru posílali peníze přes ostatní cestující řidiči a ten jim stejnou cestou vracel. Nikdy se prý nestalo, že by peníze nedoputovali ve správné výši na správné místo.

Samostatná kapitola by mohla být o syrské kuchyni a stolování, zcela odlišné té naší. Každý Evropan si prý oblíbí především předkrmy v podobě rozmanitých pomazánek (z cizrny, tvarohu, jogurtu) podávaných s arabským chlebem. Oblíbeným pokrmem byl salát z petrželové nati a to především u mužů, protože věřili, že jim dodá jejich „mužnou“ sílu. Bohužel jsme Sýrii navštívili na jaře, kdy ještě nebylo příliš zralého ovoce, ale s tím si místní obyvatelé poradili tak, že rádi konzumovali některé plody ještě nezralé. V tuto dobu byl pravý čas na mladé zelené mandle, které se jí celé i se slupkou. Výborné bylo syrské pivo, podávané většinou v namrazených půllitrech. Nevím, jestli to mělo vliv na kvalitu piva, ale možná ji ovlivnila ta skutečnost, že místní pivovary sem jezdili stavět Češi.

Během našeho pobytu probíhaly právě Velikonoce, které jsme strávili v Láttakíji, přímořském městě

Malula

Údolí hrobů v Palmyře

Pouliční prodavač nezralých mandlí

severozápadní Sýrie. Toto nepřiliš typické syrské město s uvolněnou atmosférou středomoří bylo bydlištěm našich hostitelů. V Láttakíji je poměrně velká část křesťanského obyvatelstva (působí zde tři různé větve: východní ortodoxní, katolická a protestantská), a proto zde byly Velikonoce opravdu velkým svátkem. Velikonoční pondělí však slaví Syřané poněkud odlišným způsobem. Celé rodiny si vyjedou na piknik do přírody, kde dohání dlouhodobý půst konzumací grilovaného masa.

Láttakíja byla od římských dob rušným přístavem a tuto funkci plní dodnes. Město nabízí také několik pláží u moře, jejichž kvalita je různá. Pláže slouží především obyvatelům Sýrie a nejsou přizpůsobeny přívalu zahraničních turistů. Ostatně turistice ještě není zcela otevřena celá země. Musím přiznat, že bez našeho průvodce by jsme se jen těžko po Sýrii pohybovali, nápisy jsou většinou jen v arabštině, anglicky se domluvíte jen ve větších městech a to převážně s mladší generací. Překvapit vás může také například vojenská prohlídka při vstupu na autobusové nádraží. Bezpečnost je zde sice poměrně dobrá, ale přece jen je tato země určena především návštěvníkům, kteří mají rádi dobrodružství a nejsou zvyklí na velký luxus. Právě tyto skutečnosti však dodají návštěvě Sýrie na jedinečnosti a exotice.

K. V.

Palmyra

REPORTÁŽE Z AKCÍ

XI. výroční koncert cimbálové muziky Vonica

V sobotu 27. března se v kulturním domě uskutečnil v pořadí již jedenáctý koncert cimbálové muziky Vonica. Samotný koncert se skládal ze dvou částí. První polovina patřila především mladým umělcům. Vystoupili v ní, kromě sólistů Vonici, zpěvačky Jana Zaviačičová, Alena Knořlíčková a Jana Schejbalová. Pro místní Alenu Knořlíčkovou bylo toto vystoupení dvojitou premiérou. Poprvé na pódiu zpívala s cimbálovou muzikou a poprvé v kroji. Svým tancem program zpestřili mladí ver-

bíři Štěpán Sigmund a Marek Kraus, vítěz loňského kola soutěže verbířů Hanáckého Slovácka, oba členové folklorního souboru Hanýsek ze Šakvic.

Druhou částí koncertu bylo vystoupení hostů z Ostravy – Liselote Rokyta, Jan Rokyta ml. a Ostrava Cimbalom Band. Manželé Roky-

tovi spolu vytvořili duo netradičních nástrojů – Panova flétna a cimbál, které si mohli návštěvníci koncertu poslechnout v několika instrumentálních skladbách. Celým pořadem provázel Martin Foretník, který svým osobitým projevem navodil příjemnou domácí atmosféru.

Po skončení koncertu dala Voni-

ca opět prostor mladším. Následovala beseda u cimbálu s muzikou Primáš. Kdo neodešel a vydržel v sále kulturního domu, určitě nelitoval. Kromě společného muzicírování všech zúčastněných hudebníků mohl slyšet sóla na láhev od vína nebo hru na pilu.

(red)

Den Země

Den Země v Krumvíři začal poněkud netradičně. Z iniciativy ministra zemědělství Ing. Jakuba Šebesty byla vysázena alej 31 vzrostlých stromů kaštanu jedlého v tzv. „Hluboké cestě“ směrem na Brumovice. Ponese jméno řídícího učitele Karla Svobody, který pana ministra inspiroval svojí písní K Brumovicím cesta. Slavnostního zasazení prvního stromu se zúčastnil kromě Ing. Šebesty i syn bývalého pana učitele Doc.Dr.Karel Svoboda a starosta Krumvíře Jaroslav Komosný se svým kolegou starostou z Brumovic Ing.Vavřincem Charvátém. Prvnímu stromku zazpíval zmíněnou písničku i Jožka Šmukař, ke kterému se přidaly přihlížející děti ze základní a mateřské školy. A aby stromky opravdu dobře rostly, připilo se jim na zdraví výborným vínem Vinaře roku pana Josefa Valihraha.

(VC)

Divadelní představení Nebe?

V sobotu 15. května se v našem kulturním domě konalo divadelní představení NEBE? v podání brněnského divadelního spolku MALÉHRY. V komedii o ženách, ale nejenom pro ženy se představily Daniela Zbytovská, Barbora Seidlová a Nikola Zbytovská. Představení mělo velký úspěch a všichni přítomní diváci se jistě dobře bavili. O co veselejší byl pohled na jeviště, o to smutnější byl však do hlediště, kde bylo obsazeno jen pár předních řad.

(red)

Vítání občánků

Letos na obci již dvakrát proběhlo vítání malých občánků do života. Celkem jsme přivítali osm dětí, tak ať se nám Krumvíř i nadále rozrůstá.

2. května 2010:

Eliška Neuzerová
Ema Řeháčková
Adéla Šurýnová
Elen Trávníčková
Jan Valihrach

27. června 2010:

Pavel Burýšek
Václav Machain
Sofie Svobodová
Anna Vostřáková

Jedinečná světová rarita v Krumvíři

S železnou pravidelností se jednou za čtyři roky koná v Krumvíři neobyčejné klání, Olympiáda v Mindži. Děje se tak vždy ve stejný rok jako skutečné Zimní Olympijské hry.

Hází se starými pětadvacetníky do plechovky od kávy o průměru 57 mm ze vzdálenosti 2 metrů. Používá se 5 mincí v 10 kolech. To vše se odehraje 3krát dokola za soutěžní odpoledne.

Letošní klání se uskutečnilo ve sklepě Na kopci u Miroslava Schmieda. Podle předpokladu prvenství získal Joža Gála, druhé místo obsadil Mira Schmied a třetí skončil Mira Frídl.

Historie Mindži sahá až do roku 1952, když se začala hrát Na kopci u strýce Jary Charvát. Průkopníky byli Jara a Joža Charvát, Joža a Mira Gála, Mira Frídl, Mira Kyncl, Joža Drabálek a Josef Kratochvíl. Původně se hrálo do plechovky od masa o průměru 98 mm, ale vzrůstající kvalita borců je přinutila přejít

k menší plechovce od kávy, která se používá dodnes. Pro zajímavost letos se házelo mincemi z roku 1963

do plechovky z roku 1973.
Olympiádě zdar a Mindži zvlášť!
Mira Schmied

Setkání jubilantů – „Osmdesátníků“

V neděli 23. 5. 2010 v 10. hodin proběhlo v obřadní síni Obecního úřadu v Krumvíři „Setkání jubilantů“.

Z řad letošních „osmdesátníků“ se tohoto slavnostního obřadu zúčastnili: Marie Šebestová, Františka Kulíšková, Ladislav Foretník, Josef Sladký, Josef Mokřý a Josef Košťálek.

Na úvod svým milým vystoupením a velmi pěkně koncipovaným programem potěšily zúčastněné děti z MŠ a ZŠ Krumvíř a ZUŠ v Kloboukách u Brna. Po slavnostním projevu pana starosty následoval přípitek a předání darů, které věnoval obecní úřad. Dále program pokračoval u malého občerstvení „neformální besedou“ jubilantů s panem starostou a paní Michaelou Procházkovou, coby zástupkyní Sboru pro občanské záležitosti.

Všem jubilantům přejeme do dalších let hodně štěstí, pevné zdraví a spoustu životního elánu.

Sbor pro občanské záležitosti při OÚ Krumvíř

Pavel Popelka - housle, Veronika Ledahudcová - zobcová flétna, Natálie Tibenská – klavír

Sjezd rodáků a přátel Krumvíře

Vážení přátelé,

nejteplejší červnový víkend je za námi a my můžeme už jenom vzpomínat, jak horko nám opravdu bylo. Sami jsme ani netušili, jak příhodně se sobotní program jmenoval. Cesta KRAJEM BEZE STÍNU byla opravdu beze stínu.

Musím ale začít po pořádku. Když mne postihne nutnost mluvit na veřejnosti, ráda děkuji. O to radostněji a upřímněji děkuji na tomto místě. Je totiž za co.

Pátek – NOC NADĚJÍ – program sestavil pan Jindřich Demela – krumvířský rodák a ředitel ZUŠ Klobouky. Nikdo, kdo se pátečního programu nezúčastnil, neuvěří, kolik šikovných dětí v Krumvíři máme. A to určitě vystupoval zlomek těch, kteří se mají čím pochlubit. Takže na tomto místě neděkuji jenom Jindrovi, ale především Vám všem rodičům, kteří svoje děti vedete k lásce k umění, ke sportu i k učení. A sama vím, jak je to někdy časově i finančně náročné. Proto Vám patří náš velký obdiv a dík. Večer zakončila Alenka Knoflíčková se spolužáky z JAMU a CM Primáš hrál až do rána doslova pod okny KD.

Sobota – CESTA KRAJEM BEZE STÍNU – slavnostní zahájení i svěcení praporu trochu provázely zmatky,

neboť se našim kobyolkám a hřebcům z Kladrub zachtělo hříbátek. Vedro bylo k nesnesení a my jsme všichni obdivovali krojovanou mládež jak jim z úst plynou rýmovaná slova přivítání. Nácvik nebyl vždy jednoduchý – jednak se měnil počet hostů (měl totiž přijet ještě ministr financí a taky hejtman), jednak se – a to vzhledem k vývoji počasí NAŠTĚSTÍ – změnilo místo konání celé akce. Taky nesmírně milá a ochotná mládež neměla právě nejvíc času. Někteří maturovali a skládali zkoušky na vysokou školu, ti zaměstnaní měnili směny a některým to ani vyměnit nešlo. Ale nakonec to byla obrovská paráda. A já děkuji především těm, kteří poctivě na zkoušky chodili a i těm, kteří neváhali a podpořili atmosféru svojí účastí.

Se stejnými problémy při zkoušení se potýkaly i naše sbory. Muži se sešli na zkoušku předchozí neděli pozdě večer a přišli i ti, kteří ráno vstávali do práce. Nakonec to stejně „stříhli“ úplně profesionálně – a to i s nemocným dirigentem Vítou Charvátém, kterého střídavě zastupoval Jindra Demela. Ženy se pod vedením Blanky Němečkové sešly vícekrát a doslova za pochodu řešily hudební doprovod. Nakonec po všech zmatcích byla volba Aničky Strakové za cimbálem tím nejlepším, a to jak po hudební, tak i po té „koukačí“ stránce. A Anička si při tomto sjezdu opravdu zahrála, protože mimo jiné doprovázela ještě s CM vystoupení našich dětí ze ZŠ a na poslední chvíli i Martina Foretníka st. se svou vnučkou Eliškou, jejichž společná písnička vyvolala dojetí snad všech přítomných.

CM sestavená ze samých Grumvířáků (a přiznejme - i s jedním přespólním hostem), dodala slavnostnímu zahájení ještě o stupeň slavnostnější ráz. Vedle koncertních mistrů a členů Brněnské filharmonie, profesorů JAMU a absolventů konzervatoře stanuli studenti VŠ a žáci ZUŠ stejně jako výborní amatéři. Zvlášť pro ty mladší to bude zážitek na celý život. Obdiv musíme vyjádřit také panu starostovi, který se poctivě učil rýmy v čisté grumvířštině. Na zkoušce byl perfektní, ale vedro a trochu i tréma udělala svoje, ale přesto byl výsledek obdivuhodný... Sako mohl ždímat, ale nesundal!! Když pak večer přišla bouřka a on spolu s hasiči zachraňoval co se dá, vrátil se do KD opět úplně promočený. A s humorem sobě vlastním to komentoval slovy – „No, měl jsem zase proslov!“

Teď místo děkování se musíme také trochu pochubit. Soutěž verbířů probíhala díky organizačnímu talentu Drahy Novotné téměř na minutu přesně, porota chválila stoupající úroveň, CM Lália hrála jak o „dušu“. Reflektory sice přidávaly na stupních, ale zase vytvořily neopakovatelnou kulisu. Co nás může mrzet, že už opravdu dlouho neverboval žádný Krumvířák. Tak co, hoši, nezkusíte ze sebe něco vydolovat? Vždyť tu vždy byli výborní tanečníci (Antonín Konečný st., František Zezula, Jarda Mikulica st., Petr Konečný a mnoho dalších), v roce 1975 byl dokonce Antonín Valihrach v silné podlužácké konkurenci třetí ve verbuňku na soutěži verbířů ve Tvrdonicích a spolu s Jarkou Kachyňovou (Prokopovou) třetí ve vrtěné. A v nedělním průvodu si i radní pan Valihrach stylově poskočil.

Sobotní večer původně nazvaný Doňdite k nám na besedu přejmenovali bratři Šmukařovi na „Krumvíř sobě“. Už to jenom napsat na oponu a mohlo hořet jako v Národním divadle. Pravda, tváře v tom vedru hoře-

ly všem. A kdo byl venku, tak měl strach, aby nehořelo díky bouřce i něco navíc! Blesky doprovázely jedinečné vystoupení Jarky Kachyňové – (jsme rádi, že jsme ji po delší odmlce mohli znovu v Krumvíři slyšet s cimbálkou), Alenky Knoflíčkové, Jožky Hanáka, Martina Foretníka, Miloše Ostřížka, Jožky Macháčka, Víti Charváta. Nezapomenutelným zážitkem bylo však vystoupení mužského sboru – tedy spíš všech těch, kteří sebrali odvahu a přišli na pódium. Zážitek na celý život, alespoň pro mne. Kluci Šmukařovi – díky!!

Po ukončení oficiální části se rozjela taneční zábava s DH Skaličané. Večer teklo víno proudem, doprovodná CM hrála až do úplného rozednění, tančilo se, veselilo se. A tak to má být. A kdo nebyl – pochybil.

Dalším mimořádným zážitkem byla raní mše za zemřelé. Krojované páry přinesly do kostela nový obecní prapor, mši kromě již osvědčeného chrámového sboru doprovázela DH Šardičanka, pan farář kázal o potřebě spolků a důležitosti práce pro druhé. Slzy dojetí doprovázely kladení věnce na hrob strýca Martina Foretníka. A vzhledem k tomu, že se ochladilo, tak se potom i u KD lépe tančilo.

V poledne hořelo – ale jenom cvičně, zase to ti naši chlapi zachránili!

Počasí daleko více přálo i našim fotbalistům – staré gardě. Bohužel prohráli – 4:2, přestože někteří doslova "ladili formu" celou noc. Tak snad někdy příště.

A kdo se, kromě již výše zmíněných, vlastně podílel na přípravě celého Sjezdu rodáků?

Scénář zahájení, úvodní básničku, kterou svým krásně zabarveným a neopakovatelným hlasem přednesl pan Stanislav Kučera (nahrávka vznikla za technické pomoci Pavla Veselého) napsala Anna Straková, která měla i podíl na nácvičce scénáře a na organizaci účasti krojovaných a zástupců obce na nedělní mši.

Největší zásluhu na překrásné a originální květinové výzdobě měla Štěpánka Ledahudcová (měla ovšem zdatné pomocnice Romanu Petlákovou a Zuzku Macháčkovou, která také vytvořila mapy na programu), Pavla Nováková především slavnostně vyzdobila kostel a Hela Novotná, která také pomáhala s nácvičkou zahájení, květinovými dekoracemi upravila schody před KD.

Dětský program nacvičila p.uč.Vendula Konečná, kroje napucovaly Joža Vytrhlíková, Majka Šebestová a Věrka Vašíčková, o verbíře se starala také p.uč.Procházková, o Skaličany František Valihrach. Úklid obce a 1000 drobností neustále námi vymyšlených nad rámec svých povinností zařizovali její pracovníci. Při akci nám pomáhaly hostesky – Petra Dufková, Magdaléna Straková a Kristýna Brustová, dále všichni „účinkující v krojích“ a nosiči vlajek – Andrea Svobodová, Petra Foretníková, Katka Šidlíková, Martina Dvořáková, Jožka Valihrach ml., František Valihrach ml., Robin Pilát, Roman Luskač, Pavel Colledani, Honza Jakubčík, Lenka Prokopová, Marie Nováková (ta stihla být ještě se sestrou Lidkou ve VIP salonku), Martin Valihrach. Mezi krumvířskou chasu se v sobotním průvodu zařadili mladí z Brna a dokonce i z německého Mnichova. Poděkování patří také Katce Ledahudcové, která sice přijela na sjezd až z Lán, ale my jsme ji zavřely na OÚ, aby přichystala rautové stoly. Dále děkujeme našim hasičům za pomoc při likvidaci pódia, vysečení trávy kolem křížů a vyčištění studánky, Romaně Mikulicové za koláče, panu Demelovi za koordinaci výstavy, panu Ševčíkovi, panu Mandelíkovi a Marii

Nevídalové za realizaci výstavy, rodině Kratochvílové za koně a bryčky, Petře Huspeninové za výtvarnou dílničku, ZŠ za propůjčení prostor na výstavy, Haně Jakubčíkové a Lucce Šoršové za pomoc nad rámec povinností, Ladovi Foretníkovi za ukazatele směru a podstavce po Barty, Šárce Foretníkové za vymalování kaple sv. Cyrila a Metoděje, logo soutěže verbířů a sošku Barty (dále ji zpracovala Umělecká slévárna v Blansku), paní učitelkám z MŠ za program na sobotní dopoledne a stejně tak i Terezce Lexové, panu faráři Trtílkovi za provedení obřadu svěcení, Jardovi Křikavovi, Ondřeji Němečkovi a Jardovi Jungwirthovi za fotografie, velmi ochotným pokladníkům a Vám všem, kteří jste přišli.

V neposlední řadě patří poděkování: Jihomoravskému krajskému úřadu za finanční podporu, Ministerstvu pro místní rozvoj za záštitu a finanční podporu, Vinařskému fondu za finanční podporu, tiskárně Kangaroo za podporu, a to nejenom finanční, firmě Kars, kterou zastupuje pan Dušan Sýkora za kanafas, Jakubu Šebestovi za finanční, morální a organizační podporu, firmě Pavel Colledani, Stanislavu Šebestovi ml. (domluvil a zcela zaplatil Menšíkovu 11), Agru Krumvíř – panu Havlínovi nejenom za finanční podporu, ale taky za traktor a ochotné pomocníky, Mysliveckému sdružení Hubert Krumvíř, hotelu Centro Hustopeče, lékárně CYRMEX, firmě FCS s.r.o. – paní Aleně Charvátové,

COOP Jednotě Mikulov, Vinařství Josef Valihrach, Keramice Krumvíř, Pavlíně Bezůškové, kavárně Lama, firmě FLORPLANT – panu Petlákov, našim vinařům za otevřené sklepy a v neposlední řadě mediálními partnerům Týdeníku Břeclavsko, Rádiu JIH a Českému rozhlasu Brno.

Autoři fotografií: Jarek Křikava, Ondřej Němeček a Jaroslav Jungwirth

PŘIVÍTÁNÍ

Chasa:

Vinšuju vám pěkněj deň
podťe všecí dneskaj sem.
Vítám vás tu všecy kolem
dyž sme se tak zešli spolem.
Hlavně ale vítám pány
od tej slavnej pražskej brány.
Dobře se tu mějte, s nama se radujte,
našeho vína aj koláčků okoštujte.

Chasa:

Za grumvířskou chasu idem s prosbú smělú,
a prosíme všecy, vyslyšte ju celú.

Chasa:

Milý pane starosto náš, všecí rádní páni,
Doprovodit chcem tento prapor aj znak k požehnání.
Při tem vážnosť aj úctu jim zachovat
A potom se ze všeckýma veselit a radovat.

Chasa:

Prosíme vás teda velice,
dejte nám svolení aj k muzice.
Za to vás rádi budem mět za všecy rodiny,
Co se tady dneskaj zešli ze všeckých konců našej
dědiny.

Chasa:

Štěstí a zdraví vám budem přát
Ať máte všeckýho tak akorát.
Ať se vám urodí dobrýho vína dost
A na zdraví si dnes připiše s vama každý host.
Muziko – tuš!

Starosta:

Starosta obce aj celá táto rada
vyslyšela vaše prosby ráda.
Jménem všeckých tady vám povolení dávám,
O ctění zákona aj pořádku vás, milá chaso, žádám.
Znaky obce neste ve vši účtě
A po jejich posvěcení se veselte jak v masopustě.
Ať dědinú se nese veselá písnička
A každý děvče u muziky rozkvetě jak kytička.
Muziko – tuš!

Chasa:

Za svolení vám pěkně děkujeme
A za to se my odvděčit vám chceme.
Než povinnost nás do průvodu zavolá,
Zveme vás aj všecy hosty pěkně do kola.
Muziko – sólo!

ÚVODNÍ BÁSEŇ

Smutno když člověku ve světě bývá,
často má na mysli vesničku svou.
Tisíce vzpomínek v srdci svém skrývá,
rodná ves nedá mu zapomenout.

Tak jako lístek vždy drží se stromu
aby se uchránil před bouří zlou,
tak já zas po letech vracím se domů;
potěšit, pozdravit maminku svou.

Jen si tak na chvíli do polí zajít,
uvidět studánku, uslyšet zvon.
Co jsem zde zanechal, chtěl bych zas najít.
Rozeznít srdce své tak jako on.

Autor: Anna Straková st.

Z HISTORIE

Osvobození Krumvíře 17. IV. 1945

...tak jak si je pamatuje krumvířský rodák Doc. Dr. Karel Svoboda, který se do Krumvíře pravidelně rád vrací. Nedávno jste jej mohli potkat na Sjezdu rodáků nebo v Den Země při sázení kaštanové aleje, která nese název po jeho otci.

Tak asi v druhém týdnu dubna 1945 bylo už jasné, že se fronta blíží. Občas v dáli zaduněla děla a po naší silnici od Hodonína do Brna se sunuly proudy unavených německých vojsk každou chvíli pokropených bombami ruských „kukuruzníků“. Toto první setkání s Rudou armádou působilo na mne až neskutečně. Pomalu a nízko letící zastaralé dvouplošníky, určené původně na práškování v zemědělství, vytvářely paniku v ustupující německé armádě. Jeden takový nálet se mnou pozoroval německý voják jakéhosi „ústupového štábu“, který se usídlil ve Staré škole, ve které jsme tehdy bydleli. Se slzami v očích mi řekl, že toto pronásledování trvá už od Stalingradu a že hrůza z malých, ale účinných náletů je opodstatněná i zničující především svými psychickými účinky. Pochopitelně, ne všechny bomby padaly jen na silnici, některé zasáhly i střechy domů a stodol i odtud vybíhali vyděšení obyvatelé a odpočívající němečtí vojáci.

Postupující armádu SSSR jsem poprvé uviděl 14. dubna z pudy Staré školy. Z oken ve štítu střechy bylo vidět až Bílé Karpaty, ale mne zajímaly kouře, které se táhly po Kobylské hoře. Německý důstojník, se kterým jsem úkaz pozoroval, mi

půjčil dalekohled a já jsem zřetelně viděl tanky, které se valí z hory dolů, až zvedají prach z polí. „Do večera jsou tu!“ - myslel jsem si, ale přihlížející voják, kterého jsem se na to jakoby s obavami zeptal, prohlásil, že to může být nejdřív tak do 3 dnů. A měl pravdu.

Ty tři dny jsme však neprožili v nečinnosti. Na poslední chvíli jsme dokonce do sklípku pod schody školy nanosili nějaké zásoby jídla a cennější věci – aspoň podle našich představ, a to jsem pak s otcem zazdil a dokonce i zamaskoval omítkou a vápnem. Nezapomněli jsme ani na malé větrací otvory.

16. dubna přišel otec z dědiny a prohlásil, že v bytě zůstat nemůžeme, lidi prý se stěhují do sklepů. Tak jsme sebrali nějaké jídlo i pití, deky a peřiny a odstěhovali se do sklepa, který vedl ze zahrady Nové školy hluboko pod Starou školu. Říkalo se o něm, že vede až někde za dědinu k Brumovicím, pro nás však končil zdí tak asi po osmi metrech vodorovného klenutí. Po noci absolvované ve sklepě – pro nás mladé pokládáné za nezvyklé dobrodružství – sotva jsme se ráno stačili v zahradě vyčurat, nastalo nepříjemné překvapení. Přes sousedovo humno přihřel německý obrněný transportér a zůstal stát

schovaný pod meruňkami chráněný venkovní zídou školy, těsně před vchodem do našeho sklepa. Ani jsme nedutali a s hrůzou jsme za zavřenými dveřmi v hloubi sklepa poslouchali tlumenou střelbu. Ta se však zřetelně přibližovala a jí sekundoval i německý transportér.

Minuty se nekonečně táhly – a v tom napětí se najednou otevřely dveře do sklepa. V nich se objevila silueta mohutného těla našeho souseda Majera: „Svobodovi! Jste tam?“ - volal na nás. „Ten německej tank před chvílí odjel, tož se vás idu optat, esli se tu s vama možem skovat. Nad naším sklepem je slyšet jakýsi šramocení a my máme strach, že Němci chcú školu vyhodit.“ Jejich sklep vedl totiž z průjezdu domu rovnou pod Starou školu – v komoře našeho bytu byla dokonce taková nadstavba nad jeho vchodem. Pochopitelně, že rodiče souhlasili, a tak nás najednou bylo ve sklepě 9: rodiče, babička, já se sestrou a čtyři Majerovi. A hned bylo veseleji. Předchozí strach ze střelby nebo i bombardování pominul a byl vystřídán vzrušujícím povídáním sousedů. Později se ukázalo, že ten šramot způsobilo asi rabování vojáků v komoře – všechno jsme tam potom našli rozházené. Mezitím venku zesilovala střelba

střídaná štekotem samopalů (tehdy se jim říkalo „automaty“), a pak se náhle otevřely dveře sklepa podruhé: „GERMÁNĚC NĚT?“ ozvalo se. „Ptá se, esli sú tu Němci“ říká sused Majer. Vyzvali jsme ho tedy ať odpoví, protože jako ruský zajatec z první světové války si pořád ještě pamatoval jejich řeč, vždyť taky přeložil pro nás tehdy nesrozumitelný výkřik cizího vojáka. Strašně se mu nechtělo. S Rusy měl svoje zkušenosti a ozbrojeného vojáka se asi i bál. Nakonec však šel, řekl pár slov a všechno dobře dopadlo. Voják odběhl a my jsme v tuto chvíli byli o s v o b o z e n i! Hned jsme se o tom chtěli taky přesvědčit! Otec se šel podívat do bytu ve škole – já za ním. Ostatní ještě zůstali ve sklepech. V našem úplně otevřeném bytě bylo plno ruských vojáků. V kuchyni u stolu pod oknem byl voják se sluchátky na uších a vysílačkou, v obývací místnosti několik odpočívalo a jeden seděl u klavíru, samopal na kolenou a snažil se vyklepat jedním prstem nezvyklou melodii. Na ulici před oknem se však pořád bojovalo. Otevřel jsem venkovní dveře školy a uviděl několik skrčených vojáků, kteří se za stá-

lé střelby plížili kolem zdi Zezulových. Jeden z nich mi rukou ukázal, ať se schovám a zavřu dveře. Rád jsem to udělal a dost vyděšený jsem se vrátil i s otcem do sklepa. Na skutečné

osvobození jsme si počkali ještě asi dvě hodiny, a to prý se ještě na konci dědiny a kolem kostela bojovalo až skoro do večera.

Doc. Dr. Karel Svoboda

Doc. PeadDr. Karel Svoboda

se narodil dne 3. června 1928 na „staré“ škole v Krumvíři, kde v té době oba jeho rodiče – učitelé, bydleli. Povolání rodičů snad předurčilo celý jeho další život. Po čtyřech letech studia Reálného gymnázia v Hodoníně přešel do Brna a studoval na Učitelském ústavu. Studia završil maturitou s vyznamenáním v roce 1948. Poté pokračoval ve studiu na Pedagogické a Filosofické fakultě Masarykovy univerzity v Brně, obor výtvarná výchova a ruština.

Po absolvování tohoto studia a po vojenské presenční službě v roce 1954 nastoupil pan Svoboda jako profesor na Pedagogickém gymnáziu v Ostravě. V učení i vychovávání nových učitelů pokračoval celý svůj další život.

Současně rozvíjel vlastní výtvarnou činnost, což dokazuje účast na mnoha výstavách doma i v zahraničí (celkem se účastnil asi 80 výstav,

z toho 30 v zahraničí – např. v Kanadě, USA, Itálii). Svoji odbornou činnost prokázal i získáním doktorátu pedagogiky a po změnách v roce 1989 dosažením docentury. Do roku 1995, kdy odešel do důchodu, působil jako vedoucí katedry výtvarné výchovy Pedagogické fakulty na vznikající Ostravské univerzitě.

V Ostravě roku 1955 založil rodinu a vychoval dva syny. V roce 1993 se podruhé oženil a přestěhoval do Mutěnic.

Karel Svoboda působí více než 50 let v Pěveckém sdružení moravských učitelů, které mu umožnilo účastnit se mnoha sborových soutěží světového významu (v Anglii, Itálii, Francii) a festivalů po Evropě. Od roku 1990 je členem Unie výtvarných umělců, členem Sdružení výtvarných umělců a teoretiků v Ostravě a členem a předsedou jury „Mezinárodní soutěže dětské kresby a grafiky v ZŠ Havířově-Bludovicích“.

VÍTE, ŽE...

- se Vám v dubnu mohl naskytout zajímavý pohled na nákladák na naší skládce? Při vyklápění kontejneru došlo ke vysmeknutí zádržných háků pro polohu vyklápění a kontejner se vysmekl do prostoru. Kvůli velkému zatížení se hrana návážky pod zadní nápravou propadla, a pak se celé auto i s kontejnerem zhouplo – jak můžete vidět na fotografii. Vyprošťování auta trvalo téměř 3,5 hodiny.

Autor fotografie: Martin Sýkora

- se Králem majálesu pořádného Městským víceletým gymnáziem Klobouky stal Tomáš Vajčner z Krumvíře?

- jste v dubnu mohli na záplavě za samotou potkat a dokonce si

i pohládít labutě? Vyfotila je pro vás Kristýna Hanzalová.

- Pavel Colledani ml. získal na Mistrovství Evropy v karate třetí místo?

- je od května v Němčičkách kousek od sjezdovky otevřena letní bobová dráha? Právý adrenalin si může užít při rychlosti až 40 km/hod, jízda trvá 3,5 minuty. Více informací najdete na webových stránkách: <http://bobovka.nemcicky.com/>

- František Valihrach ml. získal v ústředním kole národní soutěže dechových orchestrů ZUŠ ocenění za mimořádný sólový výkon?

- český film Ženy v pokušení vyprodal krumvířské kino a pro velký zájem se představení ještě jednou opakovalo?

- Vinařství Josef Valihrach bylo na 19. ročníku mezinárodní soutěže vín Vinforum 2010 vyhodnoceno jako nejlepší firma? Ze sedmi přihlášených vzorků získalo dvě zlaté medaile, tři stříbrné, jednu bronzovou a také šampiona soutěže.

Chtěla bych poděkovat jménem svého bratra všem, kteří organizovali akci Sjezd rodáků a přátel Krumvíře.

Také všem účinkujícím patří velké poděkování za tu krásu a pohazení na duši. Sobota byla opravdu jak rozkvetlá zahrada, ač bratr na tom není už zdravotně nejlépe, byl šťasten nad tou krásou krojovaného průvodu a při klapotu kladrubských koníček s kočáry i nějaká slzička ukápla dojetím. Vracel se domů s náručí plnou krásných dojmů a bude stále vzpomínat na svoji rodnou dědinku, kde prožil své mládí. Se svojí rodinou se podělí o své zážitky.

Naše dědinka je krásná osázená vinnou révou dokola však nejkrásnější bývá na podzim když zralý hrozen zavolá

Dodatek:

Prosím maminky, aby učily své děti lásce k našemu krásnému kroji, aby při různých akcích vždy naše dědina rozkvetla jak růžička. To je odkaz strýcovi Martinovi, že tradice bude pokračovat.

V.Š.

Chtěl bych poděkovat všem členům Spolku PRO MUZEUM a dalším neznámým spolupracovníkům, kteří se podíleli na přípravě a průběhu celého „Srazu rodáků a přátel Krumvíře“.

Byla to opravdu krásná a vydařená akce, která přispěla k obnovení a posílení slávy naší rodné vesnice. K úspěchu určitě přispěla, kromě dobré organizace, také neformální a přátelská pohoda, která během těchto dnů v Krumvíři vládla. Kéž by tomu bylo tak i nadále.

Díky také za publikaci o Bartolomějských hodech, která připomněla kromě jiného, jak je důležité pěstovat naše tradice i v současnosti.

Ještě jednou díky a přeji všem ze Spolku, ať se Vám práce daří.

Zdeněk Koníček

„Vy jste z Krumvíře?“

Už mnohokrát se mi stalo, že se takto ujišťovali lidé, jež zajímal můj původ, protože z nějakého důvodu už toto jméno neslyšeli poprvé: „No ano, tam přece jezdím pro víno...“, „To jistě znáte bratry Šmukařovy...“ nebo „Známe slavnosti Kraj beze stínu.“ apod.

Když jsem v 15 letech odešla studovat do Břeclavi, odkud jsem se domů vracela jen o víkendech a o prázdninách, netušila jsem, že se do Krumvíře budu stále už jenom vracet na návštěvu rodiny nebo známých, na hody nebo sraz se spolužáky, naposledy na sjezd rodáků a přátel Krumvíře. Čím delší je časový odstup od mého opuštění rodného hnízda, tím intenzivněji a s větší nostalgií prožívám zastavení na místech svého dětství a mládí: dům na samotě, bývalá hrnčírna mého dědy, odkud jsem si odnesla vzpomínku na zvláštní vůni žluté hlíny smíchané s petrolejem, na žár vycházející z pecí a vyrovnané řady květináčů či balíky dřevité vlny, do které se balily. A potom krásu a vůni polního kvítí, které bylo všude kolem, na bzukot strejdových včel a ovoce ze sadu. Nedá se zapomenout na kouzlo lidí a věcí, které mě tehdy obklopovaly.

Vzpomínám na velkou změnu, jíž bylo naše přestěhování do „Chalúpek“. Bylo mi šest a musela jsem si zvykat na nové kamarádky a kamarády, na všechny ty tetičky a strýce – sousedy. Dodnes s Aničkou Strakovou (Valihrachovou) a Majkou Škubalovou (Šefčíkovou) vzpomínáme, jak mě cestou do školy chtěly hodit do potoka. Neuvěřitelně rychle dětství kamsi odplulo, intervaly, v nichž se vracím, jsou delší, ale v srdci mám stále ten pocit, že jedu domů.

Lidé a dědina i dění v ní se neskutečně rychle mění, už nestačím sledovat, kdo navždy odešel, kdo si koho vzal a čím jsou ty děti, co jdou kolem domu mé maminky, kdo se přistěhoval a kdo přestavěl tu starou chalupu nebo vystavěl svůj hrad na místech, kde kvetly pampelišky, z nichž jsme s děvča-

ty splétaly věnečky. Nedaří se mi uvěřit, že ta krásná barevná škola je tatáž, kam jsem začala chodit s úctou a láskou k první paní učitelce Krčové.

Když jsem v pátek 11. června večer zasedla v hledišti kulturního domu a začal se odvíjet přípravný program prvního dne sjezdu rodáků a přátel Krumvíře, zmocnilo se mě dojetí, které přetrvalo celý večer. Sám se šířila neuvěřitelná pozitivní energie ze všech těch dětí, které spontánně předvedly své výkony, přítomnost slavných a úspěšných „dospěláků“ umocnila mohou hrdost nad tím, že tolik lidí dělá čest obci, z níž pocházím, a to nejen tady u nás, ale v mnoha případech i v zahraničí. Co je krásné vidět, že se vynořují stále noví a noví „Grumvířáci“, o kterých budeme zcela jistě slyšet a právem se jimi pyšnit.

Uspořádání sjezdu rodáků je, myslím, velmi záslužným počinem, který dává příležitost k ohlédnutí, k zamyšlení a hlubokým prožitkům. Když jsem s nimi v sobotu večer (nucena určitými povinnostmi) odjížděla, cítila jsem také velké vděk a uznání vůči všem těm, kteří původní myšlenku, nápad uvedli do života. Víím, co je to organizační práce – jsou to stovky drobností, které nesmí být opomenuty a musí do sebe zapadat jako kamínky do mozaiky, až do samého konce je člověk v napětí, protože kdykoliv se může cokoli pokazit. Myslím, že stejně jako ti „viditelní“ na pódiu, na parketu, u mikrofonu apod., si velké poděkování a uznání zaslouží i ti všichni, jejichž jména možná nejsou ani nikde napsaná. A vlastně mě napadá, že tak trochu si můžeme vzájemně poděkovat my všichni – rodáci, třebaže jsme jen obyčejnými lidmi, řadovými občany, o nichž sdělovací prostředky nepíší. Ale každý něco umíme, známe, dokážeme, každý z nás je tu pro někoho jiného, a to je to, proč žijeme.

Tak to všechno mě napadalo, když jsem zase z Krumvíře odjížděla, to všechno cítím, když listuji novou knížkou, nad níž se vynořují moje vzpomínky na první hodovou

zábavu, na průvody v dešti (v jednom z nich šly později i moje děti), na lidi, kteří už nejsou mezi námi. A tak to půjde dál a je krásné vědět, že na odkaz našich předků navazují další generace, myslím, že při sjezdu rodáků si každý mohl všimnout, že Krumvíř je plný života. I když žiji o pár kilometrů dál, jsem ráda, že je mou rodnou dědinou, že se sem můžu vracet a že mohu stále hrdě přiznávat, že „su z Grumvířa“.

Děkuji za krásný víkend a těším se na další takový.

*Vlasta Sláčíková
(rozená Štaudová)*

Malej vtípek ze slavnosti „Sjezdu rodáků“

V sobotu navečír, dyž sem odcházela z kulturáku, všimla sem si, že zrovna se mnů vycházíjů taky dvě tetičky. Možná aji už o trošku víc jak osmdesátnice. Akorát šel okolo známěj dobrák Joža Kobylkůj a radil jim s úsměvem: „Na túto stranu tetičky rači nechodťe, tady dycky fůká.“ Jedna z nich mu na to hned řekla: „No a co? Dyž fůká – tož ať fůká! Dyť nejsme šestinedělky.“

Jménem jubilantů – roč. 1930 chci poděkovat panu starostovi a členům kulturní komise za milé setkání na OÚ u příležitosti našich 80-tých narozenin. Bylo to příjemně strávené nedělní dopoledne, na které nám zůstanou pěkné vzpomínky.

Josef S.

Děkuji hasičům, panu starostovi a všem, kteří se podíleli na likvidaci propadlého sklepa.

Huserová Anna

KAM V LÉTĚ?

Kam v létě za kulturou a za sportem

10.7.2010	Benátská noc	Krumvíř
10.7.2010	Myslivecká zábava	Starovice
10.7.2010	Turnaj v nohejbalu	Starovice
10.7.2010	Večer s vínem a cimbálem I.	Hustopeče
10.7.2010	Mistrovství ČR v Handbike	Hustopeče
10.7.2010	Hudební večer na rozhledně	Velké Pavlovice
11.7.2010	Přehlídka dechových hudeb	Horní Bojanovice
12. - 18.7. 2010	Letní kino	Bořetice
16. - 17.7.2010	Hudební festival Moja dědina	Morkůvky
24.7.2010	Anafest	Bořetice
24.7.2010	Letní hudební večer aneb sv. Anna pod hvězdama	Velké Pavlovice
25.7.2010	Pouť ke sv. Anně	Bořetice
25.7.2010	V. dětské krojované hody	Starovice
26.7. - 1. 8.2010	Týden českých filmů (letní kino)	Hustopeče
1. - 3.8. 2010	Krojované hody	Bořetice
6.8.2010	Večer s vínem a cimbálem II.	Hustopeče
7.8.2010	Hudební večer na rozhledně	Velké Pavlovice
7. - 8.8.2010	Kloboucké hody	Klobouky u Brna
21.- 23.8.2010	Bartolomějské hody	Krumvíř
27. - 28.8.2010	Praděda Fest	Hustopeče
3.7., 24.7., 14.8., 28.8. 2010	Hustopeče BEACH OPEN 2010	Hustopeče
Do 19. září 2010	Tradiční výtvarná kultura hanáckého Slovácka	Hustopeče

Kam v létě na koupaliště

	Otevírací doba	Vstupné	Služby
Němčičky	Od 9:00 do setmění	Dospělí 40 Kč, studenti, vojáci a držitelé ZTP 35 Kč, děti do 15 let 30 Kč, děti do 3 let zdarma. Rodinné a skupinové slevy. Po 18 hod poloviční vstupné.	Dětské prolézačky, houpačky, kolotoč, tenis, stolní tenis
Horní Bojanovice	Od 10:00 do 22:00	Dospělí 30 Kč, Mládež do 18 let 20 Kč, Děti do 3 let zdarma	Ruské kuželky, pétanque, stolní tenis, stolní fotbal, nohejbal, tenis
Hustopeče	9:00 – 21:00	Dospělí 50 Kč, děti do 15 let 25 Kč, děti do 6 let 10 Kč. Tobogán 5 Kč, skluzavka 3 Kč.	Soustava masážních a relaxačních bazénů, skluzavky, tobogán, dětské hřiště s prolézačkami, plážová kopaná, plážový volejbal
Dubňany	Po – Pá 10:00 – 21:00 So – Ne 9:00 – 21:00	Dospělí 45 Kč, děti ZTP a studenti 35 Kč, zvýhodněné rodinné vstupné, slevněné vstupné po 17 hodině	Volejbal, stolní tenis, ruské kuželky, tobogan
Ždánice	---	Dospělí 25 Kč, děti do 2 let a ZTP/P zdarma, děti 2 - 6 let 10 Kč, děti 6 – 15 let 15 Kč	Protiproud, vodní hřib, masážní chrliče, skluzavka, dětské hřiště s průlezkami, hřiště na volejbal a basketbal
Hodonín	Červenec 9:00 – 21:00 Srpen 9:00 – 20:00	Celodenní 70 Kč, odpolední 60 Kč, večerní 40 Kč. Snížené vstupné pro děti do 15 let, studenty do 26 let, seniory nad 70 let a držitele průkazu ZTP. Děti do 4 let zdarma.	Animační programy pro děti, dětský koutek, sportovní hřiště, vodní atrakce, tobogán, třídráhová skluzavka

Redakce si vyhrazuje právo podle potřeby příspěvky krátit a upravovat. Neprošlo jazykovou úpravou. Příspěvky do Krumvířského zpravodaje zasílejte na e-mail krumvirskyzpravodaj@seznam.cz nebo vhodte do schránky na OÚ Krumvíř.

Uzávěrka příštího čísla 10. 9. 2010.

Vydavatel: Obec Krumvíř, redakce: Obecní úřad Krumvíř, šéfredaktor: Veronika Procházková, členové RR:

Božena Svobodová, Kristýna Vlasáková

Místo vydání: Obecní úřad Krumvíř, četnost: Občasník – Reg. znak:

MK ČR E 11712, Číslo 2/2010 - vyšlo 1.7. 2010.

Grafická úprava a tisk: Vydavatelství Petr Brázda, Břeclav (tel.: 518 367 450, 608 709 602, e-mail: 518367450@iol.cz)